

BLUMENTÁL

Ročník XXI

Číslo 5

Máj 2010

NAPOKON ZVÍŤAZÍ PRAVDA

Ked' Svätý Otec Benedikt XVI. na sviatok Božského Srdca otváral Rok kňazov, asi nikto z nás nečakal, že to bude aj čas bolestných mediálnych útokov na Cirkev, kňazov i na sameho Svätého Otca. Zdá sa, že už niet dňa, kedy by médiá neútočili, nešpinili a kruto neobviňovali pápeža, ktorý vraj nič nerieši, čo je samozrejme lož. Benedikt XVI. jasne vníma problémy, prikazuje prešetrenie každého prípadu sexuálneho zneužitia, a to aj podľa zákonov danej krajiny. Dobře vieme, na čo svojim listom adresovaným do Írska upozornil celú Cirkev.

Americká publicistka Elisabeth Levová v časopise Politics Daily vyslovila kritiku voči médiám, ktoré v prípadoch sexuálneho zneužívania detí namiesto objektívneho spravodajstva si privlastnili veľmi „selektívne“ vnímanie a vo všeobecnosti sa o katolíckych duchovných vyjadrujú veľmi „urážlivo“. Píše: „Nikto nepopiera, že malá menšina kňazov urobila veľa bezprávia svojimi zlými činmi, no ich zlé správanie sa zneužilo na poškodzovanie dobrého mena prevažnej väčšiny kňazov, ktorí konajú svoju prácu vo farnostiach bez veľkého rozruchu a príkladným spôsobom. Tým sa paušálne diskredituje celý kňazský stav.“ Levová vidí v súčasnom postoji médií voči Katolíckej cirkvi paralely „s trvalými nepriateľskými útokmi, ktorým boli vystavení duchovní pred Francúzskou revolúciou potom, ako v roku 1789 bola oslabená autorita francúzskeho kráľa. Aj vtedy nafúkli jednotlivé prípady kňazov, ktorí viedli nemorálny život, aby vzbudili dojem, že tento problém sa endemicky rozšíril a týka sa celého kňazského stavu. Je iróniou, že to bolo v čase, keď sa rozšíril sexuálny liberalizmus. Francúzski propagandisti vtedy pracovali dňom i nocou, len aby vytiahli ‚staré škandály‘ z minulosti, bolo jedno, či spreď desaťročí alebo storočí“, uvádza Levová a cituje politika a spisovateľa Edmunda Burkeho, ktorý v roku 1790 opisuje francúzskych duchovných ako „istý druh prišer“ zachvátených chamtivosťou, lenivosťou a podvodmi. Netreba nijaký ostrovtip pána Burkeho, aby sme sa pozastavili nad tým, prečo Katolícku cirkev vzhľadom na tieto zločiny takto označili. Levová v článku ďalej uvádza, že v USA sa obeťou sexuálneho zneužívania stalo „39 mil. detí, pričom 40 až 60 percent z nich boli zneužití členom rodiny, 5 percent obťažovali učiteľia a menej ako 2 percentá katolícki kňazi.“

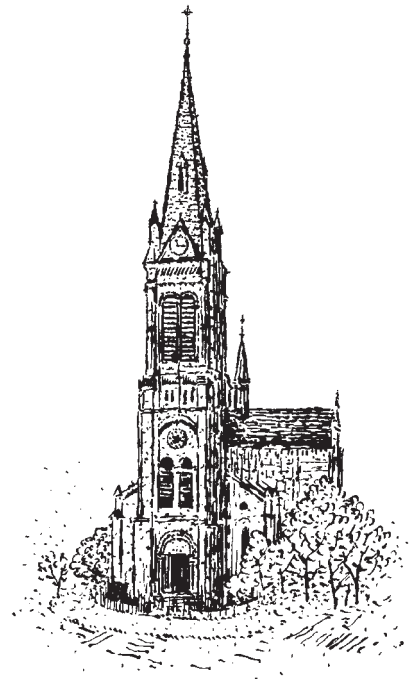
Je isté, že hriech, zlo, nemravný skutok treba vždy odsúdiť, ale to, čo sa deje v týchto dňoch, keď istý právnik v Anglicku chystá zatykač na Svätého Otca, je to nepochopiteľné. Koľko nenávisť a zla je v určitých ľuďoch a ako k tomu napomáhajú niektoré médiá, ktoré vôbec nehľadajú pravdu...

Aj v týchto dňoch môžeme registrovať, akú moc a vplyv na ľudské zmýšľanie a ľudské postoje majú práve médiá. Ziaľ, nešťastné aféry jednostranne namierené na kňazov sú asi aj pokusom zničiť vierohodnosť mocného morálneho hlasu vo verejnej diskusii. Levová píše: „Aby umlčali morálny hlas Cirkvi, diskreditovali jej duchovných pastierov.“ Burke pokladal anticirkevnú kampaň za prípravu na úplné odstránenie kresťanstva tým, že kňazov vystaví všeobecnému pohrdaniu. Stovky z nich neprávom stáli na gilotíne! Veľmi jasne vidíme, ako sa, ziaľ, dejiny opakujú. Dokonca, ako spomenul hovorca KBS J. Kováčik pre Vatikánsky rozhlas, „už sa vyskytli prípady v Amerike, že niektorí kňazi, neprávom obvinení, nezvládli psychický tlak a vzali si život.“

Na druhej strane nezvyčajnú podporu dostal pápež z Ruska v denníku Pravda. V úvodníku Artur R. Teixeira označil súčasné podávanie správ o Katolíckej cirkvi a pápežovi ako „hanobiacu mediálnu kampaň proti pápežovi“. Tento druh správ naozaj vyvoláva podozrenie a pochybnosti o ich dobrej vôli dokonca aj u nekatolíkov ako sme my. Teixeira vyhlásil, že tu sa v médiách vyťahuje „jednotlivý prípad a ten sa potom zovšeobecňuje, aby čitateľov doviedli k záveru, že celá Cirkev je rovnakej povahy.“ Článok potom jednoznačne oceňuje prínos Katolíckej cirkvi k západnej civilizácii a vyhlasuje, že touto apológiou nechce brániť pedofiliu, ktorú treba vždy odsúdiť. Súčasne pripomína, že mnohé správy „sa výlučne sústreďujú na prípady katolíckych klerikov, hoci tí predstavujú úplne malú menšinu.“ Dokonca aj španielsky židovský žurnalista Jon Juanisti uverejnil na Veľkonočnú nedeľu v španielskom denníku ABC článok, v ktorom pripomína, že „nie je potrebné byť katolíkom, aby človek videl, kam cieľi mediálna kampaň proti pápežovi Benediktovi XVI. a proti Cirkvi – ktorá sa podľa neho chce iba predávať – a vytláčiť katolíkov z verejného života.“ „Ja nie som katolík, ale predsa mi neuniká skromný morálny formát pápeža v porovnaní s jeho súčasnými zúrivými vyhrážajúcimi protivníkmi.“

Od okamihu, keď Benedikt XVI. uverejnil list írskym katolíkom, už nie sú cieľom útokov kňazi a veci utulávajúci biskupi, ale pápež, proti ktorému sa zmobilizoval progresiz-

(Dokončenie na s. 4)

Boh, náš Otec,

*Stvoriteľ neba i zeme,
vypočuj modlitbu svojich detí.*

*Prosíme ťa, aby nad týmto mestom
zažiarilo tvoje svetlo.*

*Mnohí túžia vyjsť z temnoty,
preto otváraj dvere aj srdcia,
aby sa stali príbytkom tvojho Syna.*

Pane, Ježišu Kriste,

*ty poznáš radosti, strach a trápenie
dnešných ľudí. Pomôž nám spoznať
teba, Pána a vykupiteľa. Obdaruj silou
a odvahou všetkých,
ktorí sa snažia urýchliť
príchod tvojho kráľovstva.*

Duch Svätý, Duch lásky,

*obnov v našich časoch vo svojej Cirkvi
zázraky Turíc tu v našom meste,
najmä počas misijných dní. Mocne účinkuj
v srdciach tých, ktorí hlásajú evanjelium,
ako aj v srdciach tých, ktorí ho prijímajú.
Sedembolestná Matka Vykupiteľa,
veď k svojmu Synovi mužov, ženy a deti
tohto mesta. Svätý Martin, svätá Alžbeta,
blahoslavená Zdenka,
orodujte za nás!*

Sláva Otcu...

**Modlitba za Bratislavské misie,
október 2010**

MESIAC MÁJ S MÁRIOU

Rímska liturgia si počas „Veľkej nedele“, čiže počas päťdesiatich dní, keď Cirkev s plesaním slávi veľkonočné tajomstvo, pripomína aj Kristovu matku, či už preniknutú radosťou so Synovho zmŕtvychvstania, alebo ako zotrúva s apoštolmi na modlitbách a isto s nimi očakáva dar Ducha Svätého (porov. Sk 1, 14), keď plní svoje materské poslanie a slávi sviatosti uvádzania do kresťanského života, ktoré sú veľkonočnými sviatosťami, vidí v preblahoslavenej Panne vzor svojho materstva, ale aj spoznáva, že Kristova Matka je jej vzorom a pomocou pri hlásaní evanjelia, ktoré jej zveril zmŕtvychvstalý Kristus (porov. Mt 28, 19 –20), čítame v Direktóriu na rok 2010.

V tomto krátkom texte sú zahrnuté liturgické slávenia tohtoročného mája – pretrvávajúca radosť Cirkvi i veriacich z Ježišovho zmŕtvychvstania, očakávanie slúbeného Tešiteľa i plnenie Ježišovej žiadosti: *Nechajte maličkých prísť ku mne*. Cirkev totiž väčšinou v tomto mesiaci pozýva deti po prvýkrát prijať Ježiša do svojich srdc. Aby sme sa v duchu pripravili na všetky liturgické slávenia mesiaca, treba ešte spomenúť slávnosť Nanebovstúpenia Pána vo štvrtok po šiestej veľkonočnej nedeli – skutočnosť, že Ježiš po svojom zmŕtvychvstani pred zrakmi apoštolov vystúpil do neba –, a napokon v poslednú májovú nedeľu najväčšie tajomstvo našej viery, Najsvätejšiu Trojicu.

Napriek tomu, že v tomto roku je máj taký bohatý na liturgické slávenia, generácie veriacich ho poznajú ako mesiac mariánsky. Keď som v Svätle 18/2009 čítala úvodník, preniesla som sa v duchu do svojich detských, stredoškolských i vysokoškolských rokov, lebo to, čo píše jeho autor (IS), prežívala aj naša generácia. Nezaškodí si zaspomínať a strednej generácii i mladým predstaviť „časy minulé“, hoci aj totalitné a z pohľadu slávenia mája aj trochu sentimentálne. Autor veľmi autenticky opísal atmosféru májových dní, ako sme ju prežívali my, naši rodičia a celé generácie pred nimi. Súčasná generácia veriacich stredného veku, o mladých nehovoriac, sa totiž už asi ťažko vie vcítiť do atmosféry, aká panovala pred desaťročiami v tomto mariánskom mesiaci, ako ju opisuje spomínaný autor. Posúďte sami:

Májové pobožnosti kedysi

K radosti sporej s veľkonočným obdobím a s časom očakávania slávnosti Zoslania Ducha Svätého sa pripájala radosť spojená s obdobím zvláštnym spôsobom zasväteným mariánskej úcte. Z osobnej skúsenosti, píše autor, môžem konštatovať, že to boli predovšetkým májové pobožnosti, ktoré už v čase môjho ranného detstva spôsobili, že sa mi do srdca spolu s nezmatateľnými spomienkami a zážitkami vryla mariánska úcta. Keby sme mohli niektorých dnešných „pionierov nesentimentálneho a očisteného mariánskeho kultu“ zaviesť na takú májovú pobožnosť, neviem, či by zažil niečo z toho, čo bolo také vzácne pre jeho predkov. Asi by to pokladal za neliturgickú emocionálnu ľudovú zbožnosť, ktorá kladie dôraz viac na vedľajšie sentimentálne zážitky ako na to, čo je podstatné a základné.

Ale tieto pobožnosti konané mimo svätých omší celkom také neliturgické neboli. Aj dnes by prehĺbeniu viery a morálky viac osožilo, keby sa celé farské spoločenstvo okrem svätej omše celý mesiac denne schá-

dzalo večer namiesto pri obrazkách televízorov pri nohách Matky Cirkvi tróniacej na bohato, starostlivo a s veľkou láskou vyzdobenom oltári. Pri týchto našich pobožnostiach bola vždy súčasťou bohoslužba slova, hoci sme ju pod týmto názvom nepoznali. Boli to časy, keď sa kňazi vedeli prihovoriť svojim veriacim a strhnúť ich k tomu, aby svoju Nebeskú Matku nasledovali v jej čnostiach, predovšetkým v pokore. A pretože Božia Matka si nič z preukazovanej úcty nenecháva pre seba, vedie svoje zbožné deti k Synovi, aby sa mu klaňali pri eucharistickej adorácii a napokon prijali jeho eucharistické požehnanie.

Na týchto pobožnostiach bolo ešte niečo veľmi vzácne: boli to pobožnosti všetkých generácií, od najmenších detí až po ľudí zhrbených vekom. Všetky boli bohato zastúpené, všetci si rozumeli, navzájom sa obohacovali, nikto nežiadal „svoje obrady“, „svoje rytmy“, všetci boli spokojní s tým, čo bolo spoločné – úcta prejavovaná Ježišovej Matke.

S Máriou alebo bez nej?

Isto, dnes sú iné časy, ale časy by nemali byť „naším pánom“. Mali by sme mať odvahu priznať si, že „naše časy“ už nie sú časmi takej spontánnej a radosnej zbožnosti, čo je napokon naše dielo.

Priznajme si úprimne, že dnes o Ježišovej Matke veľa nevieme, hoci svätci predchádzajúcich storočí toho napísali veľa a z dnes už dostupnej literatúry by sme mohli načerpať mnohé vedomosti o tom, aká by mala byť pravá mariánska úcta súčasného veriaceho katolíka...

Ústup od mariánskej úcty sa pred časom často zdôvodňoval ohľadmi na odlúčených bratov, ale aj na neopodstatnené obavy, aby sa Panne Márii nevzdávala úcta na úkor úcty k Božiemu Synovi. My však Panu Máriu potrebujeme ako sprostredkova-

teľku všetkých milostí, ako príklad ozajstnej pokory. Skutočnosť, že Mária je pre nás sprostredkovateľkou milostí, nevymysleli ani teológovia, ani zbožní mariánski ctiteľia. Je to úloha, pre ktorú ju stvoril a vyvolil sám Boh... V diskusii o tom, či „skrze Máriu“ alebo bez nej, nehrajú hlavnú úlohu teologické dôvody, je to spor pokory a pýchy. Čo je pokornému srdcu celkom jasné a pre pokorného prijateľné, to veľmi ťažko pochopí pyšný rozum...

Hovori o tom aj skutočnosť, že vo všetkých kútoch sveta, kde vstúpila pravá viera v Ježiša Krista, je zem pokrytá pamätníkmi, ku ktorým sa viaže celkom konkrétna história pomoci Božej Matky jednotlivcom alebo celému národu. Je jasné aj to, že kde upadla mariánska úcta, vytráca sa úcta aj k Ježišovi a je viditeľný odklon od viery, od Cirkvi, a ovocím je aj do očí bijúci odklon od kresťanskej lásky, od solidarity s tými, čo sú na ňu odkázaní, čoho ovocím je priepasť medzi dvomi svetmi – svetom bohatých a biednych. Nie v poslednej miere je to odklon od skutočného rodinného prostredia, upadanie manželskej lásky medzi mužom a ženou, a upadanie morálky vôbec, aj keď „moderní“ sociológovia, psychológovia, ekonómi i politici súčasnú krízu rodiny, vzťahov a morálky vôbec vysvetľujú po svojom.

Je poslaním mariánskych ctiteľov v dnešnom svete starostlivo chrániť a rozširovať miesta, kde nevládne Had, ale Žena odetá slnkom... Je jedna možnosť, kde môžeme začať s pomocou bez akýchkoľvek príprav a opatrení – je to modlitba a obete za pastierov na všetkých stupňoch hierarchického usporiadania Cirkvi, aby boli pastiermi podľa Ježišovho srdca – Srdca najvyššieho Pastiera.

Toľko z myšlienok citovaného článku.

A slovo na záver

Naša farnosť je mariánska. Je zasvätená Nanebovzatej a v našom chráme má už storočia svoje miesto Matka dobrej rady. Závisí len od nás, či budeme pravými mariánskymi ctiteľmi a cez Máriu a s jej pomocou budeme kráčať k Ježišovi. V našom časopise sme už neraz hovorili o pravej Mariánskej úcte, k nej patrí aj to, že sa nebudeme zhŕňať za senzáciami, ani klačať pred sochou či obrazom Márie v čase, keď je na oltári vyložený Ježiš v Eucharistii, či práve sa slávi svätá omša. Vtedy môžeme prosiť našu nebeskú Matku, aby sme sa mohli pripojiť k nej a spolu s ňou vzdávať úctu jej Synovi, cez ňu predkladať Ježišovi svoje prosby, cez ňu mu ďakovať, chváliť ho a oslavovať. Takáto úcta bude isto milá aj jeho a našej Matke.

Prípravila X. Duchoňová

DUCH SVÄTÝ, KTORÝ KONÁ V DUŠIACH ZÁZRKY

Zoslanie Ducha Svätého v nás vyvoláva slávnostnú náladu. Cez texty čítaní sa môžeme vracať k prvopočiatkom, k samému zrozeniu Cirkvi. Azda najvhodnejšie slová, ktoré by nás mohli vtiahnuť do uvažovania o Duchu Svätom, sú slová z listu sv. apoštola Pavla Korinťanom: *Nik nemôže povedať Kristovi Pán, iba ak v Duchu Svätom.*

Tieto fascinujúce slová majú nesmierny dosah na život každého človeka. Krista, ktorý je našim Pánom, Otca, ktorý je našim očakávaným Otcom, môžeme poznať a osloviť jedine vtedy, ak nám je to dané skrze Ducha Svätého. Len vtedy to má svoj spôsobný dosah. Tu však nejde len o slová: Kristus je vykupiteľ – to môže vysloviť aj ten najväčší ateista, ide však o to, aby tieto slová boli slovami Syna k Otcovi. Teda vlastne nič nie sme schopní bez toho, aby sa to v nás nedialo skrze Ducha Svätého, ak nás to má posvätiť. Hovoriť teda o Duchu Svätom je pre nás veľmi dôležité. Je to najpodstatnejšie v živote kresťana, a práve o Duchu Svätom tak málo uvažujeme.

Arcibiskup Luigi Dossena, svojho času apoštolský nuncijs v našej vlasti, hovoril: „Nezabúdajme na zabudnutého Boha, Ducha Svätého.“ Hovoriť totiž o jednotlivých tajomstvách Cirkvi môžeme len v Duchu Svätom. No pri slávení Zoslania Ducha Svätého by sme mali hovoriť aj o nás, o tom tajomstve, ktorým neustále žijeme. Hovoríme totiž, že čas Cirkvi je vlastne časom Ducha Svätého účinkujúceho tu a teraz, posväcujúceho nás práve v tejto chvíli. A práve od toho, nakoľko „podáme ruku“ na spoluprácu s Duchom Svätým, závisí naša spása. Uvažovať o Duchu Svätom teda znamená hovoriť o tajomstve, ktoré sa uskutočňuje v živote jednotlivca, ale aj v živote celej Cirkvi.

Iste, nemôžeme prebádať tajomstvá Božieho Ducha, ale môžeme aspoň vedieť, pokiaľ je to spasne rozmyšľať o tejto veci a stretať sa s Bohom práve skrze Svätého Ducha. V ňom nám je to totiž dané.

Začiatok obyčajne rozhoduje o tom, čo bude ďalej. Tak ako v semienku je obsiah-

nutý celý program novej rastlinky alebo stromu, či ako matka už v plode svojho života nosí nového človeka a už v tom čase sú naplánované celé možnosti a jeho program, alebo tak ako v prvých pokusoch národa o vlastné sebaurčenie je už daný jeho program, pretože to veľmi závisí od mentality a spôsobov ľudí, podobne je to aj v Cirkvi. Ten prvý deň viditeľného zoslania Ducha nám naznačuje najsprávnejší pohľad na Cirkev: čím je a čím môže byť. Apoštoli totiž nevyšli na nejaký „spasiteľný záťah“, boli zhromaždení ako ustráchaní ľudia. Modlili sa. Plnili v podstate Ježišov odkaz, aby sa nerozhádzali, a vtedy sa uskutočnilo niečo, čo privoláva okolitých ľudí. Znamenajú sa s týmto tajomstvom, provokuje to v nich náboženskú zvedavosť, vrcholí vo vyznaní vlastnej hriechnosti v otázke – čo máme robiť? V tom spasnom čine uveria v Krista a dajú sa pokrstiť. Účinná nebola teda iniciatíva apoštolského zboru, ale pô-

sobenie tajomnej milosti najskôr v dušiach apoštolov a potom z plnosti ich srdiec v dušiach okolitých ľudí. Toto je začiatok Cirkvi. Tento program Cirkvi stále platí v jej živote. Bola to teda skupinka modliacich sa ľudí, ktorí v pokore a vedomí vlastnej neschopnosti čakali, čo sa stane, a potom otvoriac svoje srdce zažili tú úžasnú premenu.

Svätodušná liturgia má prosebný charakter. Ak si to porovnáme – všetky udalosti posvätného trojdnia sú zahrnuté v liturgii určitými vonkajšími úkonmi. Na Turíce to tak nie je. Ako sa teda dá uchopiť tajomstvo zoslania Ducha Svätého? Liturgia zoslania Ducha Svätého je plná prosieb. V každom texte, v každej časti svätej omše. My chceme prosieť, hovoríme o tom, čo sa deje a chceme sa stať hodni tohto Božieho otrasu v nás. Ale pokúsme sa uvedomiť si, o čo vlastne prosíme. Prosíme o nepokoj! Lebo Duch Svätý neprináša len sedem darov, ale žiada premenu, ktorá môže byť niekedy veľmi bolestná. Musíme sa totiž neraz vyrovnávať so všetkými svojimi slabosťami, a to práve silou Ducha Svätého. Vyjsť z kruhu vlastného sebeckta je ťažké. Preto nás Duch Svätý naplní odvahou, ktorá nás však vždy bude čosi stáť. A tak prosíme o svätý nepokoj, ktorý bude vlastne znamenať, že musíme veľa zo seba zanechať. Bude znamenať, že kresťan nespí kdesi na výšni svojho kresťanského povolania, ale je povolaný, aby bol poslaný. Deje sa tu pohyb zvnútra von. Človek naplnený touto milosťou Ducha Svätého cíti povinnosť, že to musí zo seba dostať, aby pozval do tohto programu aj iných. Nevieme, na čo nás Pán v tomto zvláštnom čase pripravuje, ale rozhodne je aj toto čas Ducha Svätého. Ba ešte možno zvlášť práve pre ten spoločenský a myšlienkový zrážok máme práve tú špeciálnu úlohu, svedčiť v istote a pravde o Kristovi. **Marián Bér**

LÁSKA A BOLEŠŤ, POŽEHNANIE A TREST

Naše ústa sú dnes plné lásky a krásnych rečí, no zdá sa, že len naše ústa. Akosi sa bojíme lásku posunúť aj do nášho života, do našich skutkov. Stojí tu teda zase naša známa otázka: „Prečo?“

Povedal by som, že krásnu odpoveď nám ponúka chorvátsky kňaz Anton Šuljić vo svojej knihe Dobrý manažér. „Láska v nás vyjasňuje mnohé obzory, prebúda nové perspektívy a víri staré nánosy – čo v určitom zmysle robí aj Boh – rast v láske vlastne nevyhnutne predpokladá aj bolesť. Ten, kto zažil skutočnú lásku, musel zažiť aj skutočnú bolesť. Prečo? Lebo láska nás zachváti do poslednej myšlienky a do najskrytejšieho kúta tela. Láska ako sieť ponorená do najhlbších hĺbok sa dotýka nášho bytia a z hĺbin podvedomia a nevedomia vyzdvihuje na povrch veľa toho, čo nebolo na svetle a čo sa nedostalo do nášho vedo-

mia. Čím je láska silnejšia, úprimnejšia a skutočnejšia, tým môžu byť bolesti silnejšie.

Bolesť nám ukazuje naše sebecké ego a všetky hranice našej samolúbosti. Keďže láska nás odkláňa od nás k inému, odtŕhanie od seba a priorit, ktoré nám vnucuje naše ego, vyžaduje vedomý skutok a rozhodnutie. A to vôbec nie je ľahká práca.

Bolesť, ktorú vyvoláva láska, je, alebo by mala byť terapeutická. Ale keďže sa s takouto bolesťou nechceme stretnúť, radšej sa utiekame k fikcii, závislosti a iným spôsobom zastierania skutočnosti, a tak žijeme akoby pod celofánom.

Bolesť je teda prívěsok lásky.“ (Anton

Šuljić, Dobrý manažér, Lúč, Bratislava, 2008)

Chciac nechtiac sa takto musíme neustále vracať k Veľkému piatku a ku Kristovmu krížu. A znova a znova v nás vyvstáva otázka, či je kríž trestom, či požehnaním, či je koncom a či začiatkom niečoho nového. Dnes sme sa v posvätnom čítaní zamýšľali spolu so svätým Augustinom nad ľudskou schopnosťou milovať. Jednoznačne s ním musíme dospieť k slovám svätého apoštola Jána. „Boh je láska. My milujeme, pretože on prvý miloval nás.“ A kde inde je vrchol Božej lásky ak nie v kríži?

Láska, skutočná láska, pôjde vždy ruka v ruke s bolesťou, s mojou schopnosťou zrieknuť sa seba samého pre toho druhého (či už Boha, alebo človeka). Ak to príjem, alebo si to aspoň troška uvedomím a

budem sa usilovať prijať to za svoje, potom kríž či bolesť nebudú pre nás trestom, ale požehnaním. Kríž nebude symbolom smrti, ale stane sa stromom života.

Kríž vždy bol, je a vždy aj bude ťažký,

pretože je a ostáva krížom. Vždy bude obrazom schopnosti zriekania sa svojich predstáv, a tým môjho ega pre toho druhého. Aj Kristus sa pred ním aj pod ním potil (krvou). Zriekol sa seba samého z lásky,

a na ňom sa začalo niečo nové. Aj v nás a u nás sa začína niečo nové: ak budeme schopní milovať, skutočne milovať, keď ten druhý začne byť dôležitejší, bude to boľavé, no bude to láska. **Andrej Kalamen**

PODOBY LÁSKY

Dalšiu časť stretnutí s Ježišom venoval otec arcibiskup Stanislav Zvolenský stretnutiu Ježiša s Máriou Magdalénou. Tým že ju, hriješnicu, neodsúdil, ale jej odpustil, otvoril jej oči a srdce, vzbudil v nej nádej a lásku, ktorú jej srdce nemohlo viac utajiť. Preto bola vždy tam, kam patríme všetci – pri Ježišovi. Kristus nás spája so všetkými a všetkým, čo milujeme.

Človek sa rodí bezbranný a nedokonalý, ale so schopnosťou stať sa silným a dokonalým, ak len sám bude chcieť. A chcieť znamená pre to aj niečo vedome urobiť, nie len čakať, že to príde samo, prípadne že nám to niekto zabezpečí. Také „úspechy“ nestoja zavela a nemôžu človeka vnútorné uspokojiť. V živote nachádzame veľa príkladov odriekania a vytrvalosti, len vďaka ktorým dosiahli úspech napríklad športovci, vedci, rodičia pri výchove svojich detí. Mnohí kňazi, rehoľníci aj laici za svojho života nevzbudzovali veľkú pozornosť, ale svojou vytrvalosťou v modlitbe, obetovaním sa a službou bližným sa stali nezabudnuteľnými, večnými, svätými.

Človek sa rodí z lásky a so schopnosťou lásku ďalej odovzdávať, ale musí chcieť a hľadať aj spôsoby, ako dať svoju lásku najavo. Držať lásku zamknutú vo svojom vnútri znamená ísť proti Božiemu duchu. Je to dôkaz, že sme ho nikdy nepoznali a nepochopili a že jeho láska k nám vyšla navivoč. *Ten, kto sa stretol s Kristom a nachol sa jeho poslanstvom, okúsi nepočítačiteľnú túžbu podeliť sa s touto pravdou a odovzdať ju ďalej* (Benedikt XVI.). Jediné zážitok lásky nám môže pomôcť pochopiť veci vzdialené chladnému rozumu. Rozumom nikdy nepochopíme ochotu trpieť pre lásku, a preto aj Ježišovu obeť na kríži môžeme len v nemom úžase prijať. Ježiš s utrpením nielen súhlasil, ale ho chcel, lebo vedel, že to je jediná cesta, aby nás zachránil. Všetci sa utrpeniu vyhýbame, ale aj tak nie sme ho ušetrení. Mali by sme ho prijí-

mať s pokorou, pretože utrpenie má pre človeka veľkú hodnotu. Akékoľvek utrpenie, fyzické i duševné, vyvoláva reflex, že sa človek uzatvára do seba, prehľbuje a zintenzívňuje zážitok bolesti a z toho, čo prežíva, nadobúda skúsenosť. A na základe skúseností z utrpenia, zo životných starostí, bolesti, problémov a prekážok získava múdrosť. Keď neprecitujúš život, netrpíš, neľubiš, nežiješ, len existuješ. *Utrpenie je Božím darom. Je to tajomstvo, ktoré sa týka iba Ježiša a teba* (Matka Terézia).

Skutočná láska je vzdialená akejkolvek vypočítavosti na hmotnej úrovni, ale aj na úrovni ducha, ako to krásne vyjadril apoštol Pavol vo svojom Hymnuse na lásku: *Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá. Nezavídí, nevypína sa, pýcha sa a nenadáva. Nie je nehanebná, nehľadá vlastný záujem, nerozčuľuje sa, nemyslí na zlo. Neteší sa z nespravodlivosti, ale v pravde nachádza radosť. Všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží. Láska nikdy nezanikne.* (1 Kor 13). Pekným a nám nie veľmi vzdialeným príkladom takejto lásky bol život Matky Terézie a jej múdrosť, ktorá vyplynula z jej dlhoročnej skúsenosti s ľudskou biedou a bolesťou. Okrem iného povedala – ... *pravá láska bolí, vždy musí bolieť. Musí byť bolestné niekoho milovať a niekoho opustiť. Matka, ktorá dáva život deťom, veľa trpí – objavila som paradox, keď niekto miluje až to bolí, potom to už nie je bolesť, ale len viac lásky – ľudstvo umiera na nedostatok lásky a vzájomnej úcty. Nikto nemá na nikoho čas, iba na seba.*

Málo Bratislavčanov vie, že nad tuneľom oproti PKO je okrem dvoch veľkých židovských cintorínov aj jeden maličký rímsko-katolícky. Patril ku kostolíku na Podhradí zasvätenému v r. 1738 najsvätejšej Trojici. Pochovávali tam zosnulých z Vydrice, Zuckermanđu aj z Karlovej Vsi. Po deštrukcii Podhradia bol kostolík dlho zatvorený, a tak sa zabudlo aj na cintorín. Dnes znova slúžia cirkevným účelom, no na cintoríne sa od vojny nepochováva, občas tam ešte uložia urnu s popolom zosnulého do rodinného hrobu. Z náhrobných pomníkov sa dá poučiť a všeličo vydedukovať, a tak sa občas rada prechádzam po bratislavských cintorínoch. Cintorinom pri Kozej Bráne a Ondrejskému sú venované celé knihy, v ktorých sú opísané osudy tam odpočívajúcich významnejších ľudí. Tak som sa ocitla aj na cintoríne pod hradným vrchom. Uptáť ma čierny, pomerne zachovalý pomník a na ňom rovnaký dátum smrti dvadsaťpäť a dvadsaťsedemročného manželského páru. Ešte som si to nestačila ani uvedomiť, keď ku mne pristúpila staršia pani a vecne poznamenala „Moji rodičia ich poznali, boli milovníkmi vody a v deň svojej svadby, hneď po sobášu sa išli pochlňovať na Dunaj. Utopili sa.“ Milovaná rieka ich zovrela a zadusila vo svojom divokom náručí. Písal sa rok 1935, schyľovalo sa k vojne. Ktovie, čoho všetkého boli ušetrení a o čo všetko prišli. Jedinou nádejou tej tragédie bolo, že zomreli zmierení s Bohom a na vrchole svojho ľudského šťastia.

Podoby lásky a jej následky sú mnohokrát. Tej ľudskej aj tej Božej.

Taňa Hrašková

(Dokončenie zo s. 1)

mus vykonávajúci samozvanú justiciu. Zdá sa, že v tomto prípade nefunguje príklad, podľa ktorého, keď je pastier zranený, ovce sa rozprchnu, možno predvídať, že kampaň bude časom stále zúrivejšia a javisko sa bude zaplňovať, čo sa už aj dnes deje. Dôkazom je londýnsky sudca OSN G. Robertson, ktorý vyzval britskú vládu, aby zadržali pápeža počas jeho nadchádzajúcej návštevy Británie, a aby ho poslali na súdne konanie pred medzinárodný Kriminálny súd za zločiny proti ľudskosti. Kam speje ľudská nenávisť a zloba niektorých ľudí. Veď bol to práve pápež, ktorý už veľa ráz jasne odsúdil tie smutné činy niektorých kňazov, mnoho ráz sa ospravedlnil obetiam zneužívania, čo sa ho dopustili, neušetril kritikov ani niektorých biskupov, ktorí problémy neriešili. Podporil aj vznik centier na pomoc obetiam a ich rodinným

príslušníkom, osobne sa stretol s niektorými obetami a dúfa, že obvinených spravodlivo odsúdia a nespravodlivo obvinených oslobodia civilné súdy. Poslať pápeža pred súd! Znova pre médiá úžasný biznis. Ako píše Marián Šuráb, dekan RK CMBF UK: „To by bola rana pre Cirkev. Tým by jej ztvorili ústa.“

Milí blumentálci, určite nie náhodou sa dejú tieto mediálne útoky, veď máme Rok kňazov. Zlo i diabol zúri a útočí. Cirkev však nie je len ľudská ustanovizeň a jej členovia niekedy aj zlyhajú. Naša Cirkev je i Božia ustanovizeň, založil ju Ježiš Kristus na pevných Božích základoch, a tie ani pekelné brány nepremôžu. Netreba mať strach a utiahnuť sa niekde do kúta, je potrebné zlo a hriech odsúdiť, modliť sa za obrátenie kňazov, ktorí pochybili, aj za obeť bolestných prípadov, no zároveň ne strácať nádej. Môžeme dokonca podporiť

Svätého Otca petíciou na internete na adrese www.zapapeza.sk. Z histórie vieme, že čím bola Cirkev väčšmi prenasledovaná, ubíjaná a ponižovaná, tým väčšmi neskôr rástla, poučila sa a očistila od rôznych chýb a bolesti.

Benedikt XVI. v kázni 15. apríla tohto roku povedal: „Teraz, pri týchto útokoch sveta, ktoré nás obviňujú z našich hriechov, spoznávame, že možnosť robiť pokánie je milosťou. A my vidíme, aké potrebné je konať pokánie a uznať chyby v našom živote. Otvoriť sa pre odpustenie, pripraviť sa na odpustenie, nechať sa premeniť. Bolesť pokánia, teda očistenie a premena je milosťou, pretože predstavujú obnovu, sú dielom Božieho milosrdenstva.“ Nech Duch Svätý priniesie obnovu do ľudských srdiec, pokoj a spravodlivé riešenie bolestných situácií dneška.

Váš farár Andrej Fordinál

V rozhovore s vdp. Jánom Hallonom sa vrátíme až do čias vzniku nášho farského časopisu. Sme radi, že prichádza v roku kňazov v rámci našej duchovnej obnovy do Blumentálu sláviť s nami svätú omšu. K tomu, že je to tak trochu aj symbolický príchod práve v apríli, dozvieme sa v rozhovore. Vdp. Hallon patrí do Blumentálu, a tak trochu patrí aj Blumentálcom. Mnohí ho sprevádzali počas jeho štúdií na teologickej fakulte modlitbami od vstupu do seminára po vysviacku a mnohí aj ďalej. Vyšiel totiž z tejto farnosti a pokiaľ si dobre pamätám, práve tu v našom chráme sa zrodilo aj jeho povolanie. Často sme ho potom vidali pri oltári ako bohosslovca a najmä ako diakona. Vitajte teda doma!

• **Pamätám sa, že sme sa po rokoch stretli na fare v čase, keď začal vychádzať náš farský časopis. Ako ste sa dostali do redakčnej rady? Bolo to asi krátko po Vašom skončení štúdií na Slovenskej vysokej škole technickej. Ako si spomínate na prvé obdobie farského časopisu?**

- Bolo to na jeseň roku 1990, kedy nový správca farnosti vdp. Štefan Herényi zhromažďoval ľudí, ktorí by chceli pomôcť svojou aktivitou pri budovaní farnosti už v nových podmienkach náboženskej slobody. Mňa na stretnutie na blumentálsku faru pozval známy laický aktivista Silvo Krčméry. Keď vznikla požiadavka založiť farský časopis, tak som sa prihlásil. Mne ako najmladšiemu členovi redakčnej rady pripadla úloha pripravovať rubriku pre mladých. Sám som sa pritom veľa naučil a spoznával som život. Najviac mi utkveli v pamäti dva rozhovory, ktoré som pripravoval, a to s mladými, ktorí pracovali v zahraničí v komunite medzi narkomanmi a rozhovor s odsúdenými, ktorí si odpykávali trest v Justičnom paláci.

• **Zaoberali ste sa už v tom čase otázkou povolania, totiž, že technika nie je Vašou cieľovou stanicou, že Pán Vás volá kdesi inde?**

- Moja cesta ku kňazskému povolaniu mala akoby dve etapy. Prvá etapa sa začala na začiatku štúdiá na strojníckej fakulte, kedy sa Boh dotkol môjho srdca a prežil som obrátenie z tradičnej viery. Zatúžil som po hlbšom prežívaní viery. Keďže bola totalita, nepoznal som skupiny mladých veriacich, preto som prežíval svoju vieru osamote, ale s veľkou túžbou zakúsiť spoločenstvo Cirkvi, tak ako to bolo u prvých kresťanov. Druhá etapa bola hneď po nežnej revolúcii, keď som začal chodiť do spoločenstiev mladých kresťanov, kde dozrievalo aj moje rozhodnutie zasvätiť sa celkom Bohu a neskôr aj rozhodnutie stať sa kňazom. Tak som sa v roku 1992 ako 27-ročný prihlásil na bohossloveckú fakultu v Bratislave.

• **Akú úlohu pri voľbe tohto druhého, duchovného povolania zohrala výchova v rodine? Viem totiž, že Vaši rodičia boli hlboko veriaci a že neváhali ani v „časoch minulých“ prihlásiť svojich synov na vyučovanie náboženstva v škole.**

- Príklad kresťanského života a modlitba rodičov majú vždy vplyv na voľbu duchovného povolania. Osvedčená pravda, že rodina je akoby druhým seminárom pri výchove povolania, platila aj v mojom prípade. Hodnotu pevných kresťanských zásad, ktoré do nás vložili rodičia, si s odstupom času čoraz väčšmi uvedomujem. Často sa mi pri rozhodovaní vybaví, aký postoj

by zaujali moji rodičia. Môžem sa toho pridržať alebo podľa toho poradiť druhým.

• **A akú úlohu pri Vašom rozhodovaní zohrali chvíle strávené v tichu nášho chrámu práve pred obrazom našej Matky dobrej rady?**

- Asi každý veriaci má svoje obľúbené miesto v kostole. Ja som chodil do ľavej lode a po skončení svätej omše som sa ešte zvykol pomodliť pred bočným oltárom, kde bol svätostánok a nad ním umiestnený obraz Panny Márie Matky dobrej rady. Takto sa prehlbovala moja úcta k Ježišovi skrze Pannu Máriu. Keď som sa potom vážne rozhodoval o svojej ďalšej ceste životom, každý deň som predkladal prosbu aj Panne Márii, aby mi pomohla správne sa rozhodnúť. Som presvedčený, že Panna Mária mi dobre poradila, pretože som v kňazstve šťastný.

• **A keď sme už pri Matke dobrej rady, čo bolo popudom k tomu, že práve Vy – to už ako bohosslovec – ste sa pričínili o návrat šírenia úcty k Panne Márii práve pod týmto titulom? Tá úcta bola totiž v minulosti veľmi živá, no v čase režimu nepriateľského k Cirkvi sa postupne vytratila. Ja sama, podobne ako mnohí Blumentálci, som nevedela, aký vzácny obraz, jediný na Slovensku s týmto titulom, máme v našom chráme.**

- Dostala sa mi do ruky publikácia, ktorú zostavil ešte v roku 1948 vtedajší blumentálsky dekan-farár Augustín Pozdech pod názvom *Kostol a farnosť Bratislava-Nové Mesto*. Tu som sa dočítal o histórii obrazu i o veľkej úcte, ktorú v minulosti preukazovali blumentálski veriaci Panne Márii Matke dobrej rady. Staršie dokumenty dokonca uvádzajú, že procesie, čo chodievali do Marianky alebo na bratislavskú Kalváriu, sa zastavovali v Blumentáli, aby si uctili tento milostivý mariánsky obraz. Mňa osobne hlboko zasiahlo, keď som sa dočítal, že miestny sviatok Panny Márie Matky dobrej rady sa v minulosti slávil práve v deň mojich narodením, čiže 26. apríla.

• **Aká bola Vaša cesta po vysviacke, kde všade ste pôsobili?**

- Najskôr ako novokňaz som pôsobil na kaplánskom mieste vo farnosti Dunajská Streda a nasledujúci rok ako kaplán v Galante. Odtiaľ som išiel na svoju prvú a zatiaľ poslednú faru do Šúroviec. Šúrovce sú pekná dedinka s približne 2 200 obyvateľmi, neďaleko Serede. Skladá sa z troch miestnych častí, v každej časti je kaplnka aj cintorín. Vedľa farského kostola sv. Michala, ktorý na budúci rok bude sláviť 200 rokov od posvätenia, je pomerne veľká budova fary, ktorá slúži aj ako farské centrum na stretnutia veriacich.

• **Ste teda farárom v Šúrovciach, pokiaľ viem, už roky. Je dobre pôsobiť tak dlho v jednej farnosti?**

- Áno, v Šúrovciach pôsobím už dvadnásť rokov. Výhodou dlhšieho pôsobenia v jednej farnosti je, že kňaz môže lepšie spoznať život ľudí, zžiť sa s nimi a systematicky rozvíjať pastoračnú činnosť. Na druhej strane hrozí nebezpečenstvo, ako to nazval český karmelitán páter Kodet – „zabydlet se“ na jednom mieste. Ja zatiaľ nemám tento pocit, ale po určitom čase je vždy osožná zmena aj pre kňaza, aby sa mohol ďalej rozvíjať, a aj pre veriacich, pretože nový kňaz obohatí farnosť vždy niečím novým a môže osloviť zase iné skupiny veriacich.

• **Aká je situácia na našom vidieku v čase terajších takých mohutných útokov na Cirkev, na Svätého Otca a na kňazov vôbec? Registrujú to ľudia, predovšetkým veriaci a aký postoj zaujímajú?**

- Moja skúsenosť je nasledovná. Úprimne veriaci prežívajú radosti i bolesti so svojou Cirkvou. Kto je zakorený v Kristovi, vie, že jeho viera nestojí na ľuďoch, ale na Bohu. Keď sme sa o tom rozprávali, problémy majú ľudia, ktorí nemajú živú vieru alebo už zanechali vieru. Pre niektorých je to možnosť zľodovodiť si, prečo nechodia do kostola, alebo z akého dôvodu neprijmú Cirkev.

• **Ohrozujú podľa Vás terajšie útoky nové kňazské povolania?**

- Problém kňazských povolanií je dlhodobejší. Úbytok kňazských povolanií spôsobuje pokles pôrodnosti – keď sa rodí málo detí, je prirodzene aj menej povolanií. Navyše konzumný štýl života, v ktorom vyrastá dnešná mládež, nevychováva k schopnosti obetovať sa pre druhých, ale skôr zamerať sa na seba. Útoky proti Cirkvi môžu však mať aj opačný efekt, veriaci sa môžu ešte väčšmi upevniť vo viere a z ich viery môžu vzniknúť aj nové duchovné povolania. Tak to bývalo aj v minulosti počas prenasledovaní. Tento duchovný princíp spomína už sv. Pavol v liste Rimanom: *...kde sa rozmnožil hriech, tam sa ešte väčšmi rozhojnila milosť...* (Rim 5, 20). Spomeňme si napríklad na arského farára.

• **Čo by ste práve v súvislosti s týmito poslednými otázkami odkázali Blumentálcom?**

- Súčasný útoky proti Cirkvi sú založené na metóde, ktorú spomína Pán Ježiš apoštolom pred svojím zatknutím: *Udriem pastiera a stádo oviec sa rozpáchnie.* (Mt 26, 31) Hriechy jednotlivcov v Cirkvi sú v súčasnosti médiami predkladané ako hriechy celého spoločenstva. Diskreditáciu pastierov Cirkvi je snaha zdiskreditovať celú

Cirkev. Mnohí veriaci môžu byť z toho zmetení i sklamaní. Jeden z mojich predchodcov opakovane veriacim: „Cirkev je skala a kto bije do skaly, sám si ublíži.“ Nekritizujeme bezhlavo Cirkev ani jej predstaviteľov, ale napomáhame svojim životom

podľa evanjelia, aby Cirkev do ktorej patrí každý z nás pokrstených, bola krajšou a prítlačivejšou pre tento svet. Snažme sa navzájom spolupracovať, pomáhať si, modliť sa za seba navzájom. V jednote je sila.

V mene čitateľov Vám, dôstojný pán, ďakujem, že ste si našli čas na náš časopis i za to, že ste prijali pozvanie pána farára a niekoľko dní po slávení nášho miestneho sviatku Matky dobrej rady ste nás prišli povzbudiť vo viere. X. Duchoňová

NAŠA FARSKÁ UNIVERZITA

Výsledky spolupráce

Dokončenie z predchádzajúceho čísla

Spolupráca Svätej stolice a nekresťanských náboženstiev sa prejavila pri obrane hodnoty života na všetkých úrovniach na mnohých medzinárodných fórach. Stalo sa tak napríklad v roku 1992 v Rio de Janeiro na konferencii o „životnom prostredí a rozvoji“, kde sa Svätá stolica spolu s mnohými islamskými krajinami postavili proti téze, že demografický vzrast je hlavnou príčinou problémov životného prostredia; podobne to bolo na konferencii OSN v roku 1994 v Káhire na tému „Ľudstvo a rozvoj“, kde sa vytvorila skupina katolíckych a moslimských štátov, ktoré sa postavili jednoznačne proti politike umelej kontroly pôrodnosti, ako je sterilizácia a interrupcie. Táto nepriama spolupráca v oblasti spoločného pohľadu na posvätnosť života pokračovala aj na konferencii OSN v roku 1995 v Pekingu, ktorej témou bolo postavenie ženy a v roku 2002 v New Yorku na osobitnom valnom zhromaždení o problematike detí.

Pápež na ceste v Indii v príhovore k predstaviteľom iných náboženstiev 7. novembra 1999 vyslovil tieto slová: *Cirkev chce nadväzovať čoraz intenzívnejší dialóg s náboženstvami sveta. Tento dialóg pokladá za skutok lásky, ktorý má svoje korene v samom Bohu, a v ďalšom vymenúva body, na ktoré náboženstvá hľadajú spoločné odpovede: tajomstvo utrpenia a smrti; život, pravda, mier, sloboda a spravodlivosť ako najvyššie hodnoty; presvedčenie, že morálne dobro je možné iba vtedy, keď sa človek otvára voči transcendentnu; k Bohu sa dá dostať prostredníctvom modlitby, mlčania, sebazapierania, obety a pokory... Dialóg nie je nikdy pokusom namítiť druhému svoje presvedčenie, pretože dialóg takéhoto druhu by sa stal formou duchovnej a kultúrnej nadvlády. Čo však neznamená, že by sme mali opustiť svoje presvedčenie. Znamená to, že sme pevní vo svojich presvedčeniach a s rešpektom počúvame aj ostatných a usilujeme sa rozlíšiť to, čo je dobré a sväté a čo umožňuje pokoj a spoluprácu.*

V dnešných časoch celkovej hrozby terorizmu, ktorého mnohí vodcovia sa, žiaľ, nezriedka odvolávajú na náboženské princípy, jasne ukazuje, že to bolo pôsobenie Ducha Svätého, ktorý vnukol koncilovým Otcom myšlienku zostaviť a vydať túto deklaráciu o postoji Cirkvi k nekresťanským náboženstvám.

Do vedomia všetkých príslušníkov náboženstiev, ktorí sa v dobrej vôli zúčastňujú na vzájomnom dialógu, sa už pevne a nezvratne zakorenilo vyhlásenie pápeža Jána Pavla II., ktoré v roku 1986 vydal v Assisi: *Náboženstvo nie je a nemôže sa*

stať zdôvodnením konfliktov, najmä vtedy, keď náboženstvo, kultúra a národ sú stožehné. Náboženstvo a mier kráčajú spolu: vyhlásiť vojnu v mene náboženstva je zjavným protirečením. D.D.

A na záver cyklu o islame:

Pravý Ježiš fascinuje moslimov

Kresťanstvo a Islam: Storočia trvajúce strety a konfrontácie dvoch náboženstiev, dvoch ponúk spásy s absolútnym nárokom, ktorý vyžaduje rozhodnutie: buď – alebo, čítame v článku s rovnakým titulom, ktorý uverejnilo Svätlo č. 8/2010. Autorom je P. Jozef Hergert CM, zakladateľ Inštitútu sv. Justína, ktorý sa venuje evanjelizácii moslimov.

Islam je od začiatku sociopolitický, náboženský a vojenský projekt. Celkom jednoznačne to vyplýva z Koránu, ako aj zo suny, tradície zo života Mohameda. Preto pre každého moslima náboženstvo, politika a kultúra splyvajú.

Vystúpiť z islamu (z pohľadu moslima – pozn. red.) je priam nemožné, no kto predsa len opúšťa islam, neopúšťa len náboženstvo, ale stavia sa tým mimo islamského spoločenstva na stranu nepriateľov. Stáva sa zradcom, previňuje sa velezradou a stráca svoj život.

Islam od začiatku svojej existencie víťazil nad jedným národom za druhým a prisojvoval si všetko, čo sa len dalo. Také rýchle rozšírenie islamu v začiatočnom období je v dejinách ojedinelé. Tento úspech islamského spoločenstva posilňuje ich sebadomie a pre moslimov je dôkazom neporazitelnosti a výrazom Alahovej vôle, aby sa islam rozšíril po celom svete.

V priebehu sto rokov preniklo toto náboženstvo na Blízky východ, do severnej Afriky, do Španielska a Francúzska. To všetko na úkor kresťanstva. Túto expanziu zastavil až v roku 732 Karol Martell pri Tours a Poitiers. Napokon sa v storočných vojnách podarilo islam z Európy vytlačiť.

Kresťanstvo a islam nechcú byť len súkromným náboženským presvedčením. Pokladajú sa za Bohom poverené, aby celému svetu odovzdali určité pravdy. Náboženstvo a spôsob uctievania Boha si človek môže zvoliť, no zjavenie nie. Obidve vyznania sa tak odvolávajú na zjavenie a prinašajú ponuku spásy. Uveriť alebo odmietnuť, znamená nielen prijať alebo odmietnuť náboženský názor, ale poslušnosť či neposlušnosť voči Bohu. Tento absolútny a radikálny nárok obidvoch náboženstiev treba brať celkom vážne. Medzi oboma týmito vyznaniami existuje len buď – alebo.

Okrem toho, islam sa nepokladá za nové náboženstvo, ale za očistené pôvodné

Adamovo náboženstvo. Preto v islame platí: Náboženstvo Alaha je islam.

Islam je so svojimi 1,3 mld. príslušníkmi druhým najväčším náboženstvom na svete. Vyznáva ho viac ako pätina ľudstva. Vzhľadom na vysokú pôrodnosť a prírastok je najrýchlejšie rastúcim náboženstvom. Nikto z vyznávačov islamu nepoznal Ježiša. Moslimovia nemajú tušenie, že Ježiš je Vykupiteľ a Spasiteľ, nepoznajú jeho život ani poslanstvo, poznajú ho len ako proroka Isu. To však nie je náš Ježiš Kristus, Boží Syn. Je to islamský prorok.

To, čo vedia moslimovia o kresťanstve a jeho učení, pochádza z nasledujúcich prameňov:

- z nauky Koránu, ako ho vysvetľujú v islamských školách a mešitách;
- od vlastnej rodiny alebo susedov, z islamskej spoločnosti a z ich médií;
- od kresťanov.

Kresťania však v moslimských krajinách žijú ako menšiny vo veľkom strachu. Neodvažujú sa moslimom hlásať Ježišovo poslanstvo. Dodnes ich pokorujú a prenasledujú islamskí fundamentalisti. Preto žijú v tichosti a od okolia si zachovávajú čo najväčší odstup.

Ich dvere a srdce sú vo väčšine prípadov pre moslimov zatvorené. Nechcú sa dostať do problémov, jednoducho chcú žiť v pokoji. Napriek tomu, čo kresťania na Blízkom východe od moslimov vytrpeli, nemožno sa im čudovať, no predsa to nie je správne. Totiž, ani jeden z vymenovaných prameňov nepredstavuje moslimom pravé kresťanstvo.

Spoznajú moslimovia kresťanstvo, keď prídu do kresťanskej krajiny? Pre moslima v moslimskom prostredí je všetko islam. Keď príde do Európy, všetko, čo sa tu deje je pre neho kresťanstvo. Nahotiny na plagátoch, predmanželské a mimomanželské spoluzítie mužov a žien, vyzývavé oblečenie žien je pre neho šokujúce, no pre neho to znamená kresťanstvo.

Až keď zažije kresťana, ktorý chráni nenarodený život, ktorý sa teší z detí a vysoko si váži rodinu, teda, keď sa správa inak ako je to bežné v dnešnej spoločnosti, chce vedieť niečo viac aj o Ježišovi Kristovi. To ide ruka v ruke a začne sa zaujímať aj o evanjelium. A keď ho raz začne čítať – je to moja skúsenosť – už ho nedá z ruky. Ježiš ho fascinuje. Chce o ňom počuť viac a viac. Keď môžem takým ľuďom priblížiť vieru kresťanov, je to nádherné. Veľa moslimov je hľadajúcich. Už vo svojej vlasti o kresťanstve niečo počuli, viacerí preto odtiaľ odišli. Aby moslimovia našli pravú vieru, musia stretať ľudí, ktorí podľa svojej viery v Ježiša Krista aj žijú.

Podľa Vision 2000 pre Svätlo pripravil –Iš–, do slovenčiny preložila XD

List mame

(nesplatený dlh k Dňu matiek)

Milá mama, ospravedlňujem sa, že Ti tento list píšem až teraz, keď si ho už nemôžeš prečítať, lebo práve pred desiatimi rokmi, v nedeľu Božieho milosrdenstva, si Ťa Boh po krátkej chorobe zaopatrenú sviatosťami tichučko povolal k sebe. Presne tak, ako si ho o to po celý svoj život prosila. Neprosila si o bohatstvo ani o úspechy, ale o dôstojný tichý odchod do večnosti zo života, ktorý si sa dôsledne usilovala žiť podľa jeho prikázaní.

A práve preto musím napísať tento list, aj keď by si vo svojej skromnosti určite „protestovala“.

Keď som sa najmä v čase dospievania začala niekedy prejavovať príliš „rebelantsky“, veľmi pohotovo si vedela zareagovať a často si si „pomohla“ argumentmi zo Svätého Pisma. A ja som nechápala, ako to, že máš také vedomosti. Od skórhého rána do neskorého večera si bola bez zastávky „v jednom kole“... Teda okrem nedele a sviatkov, tie sa u nás svätili dôsledne.

Potom, keď si Ťa Pán povolal, odnášala som si domov Tvoje Sväté písmo. Keď som ho otvorila, jeho stránky boli ošúchané častým používaním, vo vnútri boli povkladané lističky, na ktorých boli ťažkou zrobenou rukou vypísané verše, ktoré Ti, ako z poznámočiek pri nich vyplývalo, pomáhali v ťažkých chvíľach nachádzať východiská a riešenia – také, aby si sa nesprenaverala Bohu a jeho prikazom.

Kedy? Kedy si si, moja drahá mama, mohla len nájsť tento čas, keď si pred polnocou nelhala do postele a ráno ešte za tmy si vstávala a doslova drela na poli a neskôr si utekala na autobus, aby Ťa zaviezol do práce do 40 km vzdialeného mesta? Ty si si ten čas vedela nájsť! Aj na čítanie náboženskej literatúry, časopisov, aj keď peňazi nebol nikdy nadbytok, skôr naopak, na náboženskú literatúru si vždy odložila... S akým zahanbením som si musela priznať, aké úbohé sú často moje výhovorky, keď odkladám, resp. zbytočnosťami márnim čas, ktorý by mal patriť Bohu, koľko neprečítaných dobrých kníh, ktoré odkladám na „potom neskôr“..., lebo práve teraz „nemám čas“.

O Tvojom ťažkom živote by sa dal napísať román, o detstve prežitom u bezdetnej tety, kam Ťa dala vlastná matka, možno s dobrým úmyslom, že raz „zdedíš“ ich majetok a budeš mať ľahší život ako mali Tvoji rodičia, ktorí sa starali ešte o ďalšie tri deti. Lenže hoci si bola ešte len dieťa, stala si sa pre tetu a strýka iba lacnou pracovnou silou... Vydala si sa do rodiny, kde sa matka, Tvoja svokra, nevedela vzdať svojho jediného syna a celé roky Ti (a aj nám, svojim vnúčatám) robila zo života peklo... Toto nespomínam preto, aby som niekoho súdila, veď Ty si mala väčšie právo súdiť, teda z ľudského hľadiska určite. Lenže Ty si sa pridžala toho božského, a tak „Cti otca svojho i matku svoju“ bolo pre Teba prikázanie sväté. Veď ako inak by si to bola mohla nielen vydržať bez ponôš

a reptania, ale ešte kvôli všetkým tým, ktorí Ti či už vedome alebo nechtiac ublížili, nechať zamestnanie pár rokov pred dôchodkom, ostať takmer bez prostriedkov, a tak svojich rodičov, ako aj svokra a tetu s láskou doopatrovať... A to pri Tebe nachádzali útočisko ešte aj všetky opustené, osamelé staré susedky.

Koľkí z nás by dokázali až takto do krajnosti naplniť toto prikázanie? A pre nás si vymodlila aj to, aby sme my, Tvoje deti, neboli vystavené tejto náročnej skúške, nechať zamestnanie a postarať sa o Teba. A Boh vypočul aj túto Tvoju prosbu, len celkom krátko trvala Tvoja choroba...

Tak ako si naplnila do bodky štvrté prikázanie, tak by bolo možné pristaviť sa pri každom jednom... ale veď celý Tvoj život bol naplnením toho hlavného a najväčšieho prikazu lásky, v ktorom sú obsiahnuté všetky ostatné – *Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej sily, z celej svojej mysle a svojho bližného ako seba samého* (Lk 10, 27).

Naplnením zákona je láska (Rim 13, 10).

Ty, drahá mama, si sa naozaj z celého svojho srdca, z celej svojej duše usilovala... (často až na doraz svojich síl) „do bodky“ naplniť tento zákon lásky.

A tak si nám zanechala to najväčšie, čo si mohla: príklad svojho kresťanského života. Života viery, nádeje a lásky...

Už som chcela ukončiť tento list, ale vybavila sa mi ešte jedna spomienka. Ako to už na dedine (a nielen tam) býva, nájdú sa všetečné klebetnice, ktoré celé hodiny prestoja a oklebetia každého. Tebe boli zo srdca protivné tieto „táraniny“, ako si to nazývala a vždy si takúto „rozkrákorenu“ susedku jemne, ale dôrazne dokázala zastaviť. A utkvela mi veta, ktorú si použila vždy, keď sa chcel niekto pustiť do kritizovania kňazov. Takúto kritiku a ohováranie si nazývala „komunistickou propagandou“ a „horlivému šriteľovi“ si vždy povedala: „Kto kňaza ohovára, ťažko zomiera“... Ako by si bola dnes potrebná s touto svojou múdrosťou!

Tak mi teda prepáč, mama, ale toto svedectvo som si nemohla nechať pre seba... Ďakujem zaň!

Tvoja, tak často nevďačná dcéra H.G.

A hľa, ja som s vami...

V súvislosti s rokom kňazov si spomínam na zážitok z roku 1975. Bol som so žiakmi Interu Bratislava na tenisovom turnaji v Prahe. Po náročnom dni sme sa išli navečerať do najbližšej reštaurácie. V tom čase sa v Prahe budovalo metro. Do reštaurácie prišlo asi pätnásť robotníkov. Chvíľu sa rozprávali o svojej práci, no potom, keď jeden česky hovoriaci muž začal rozprávať o kňazovi z ich obce, zbystril som pozornosť. Ten kňaz bol údajne človek s veľkým odstupom od svojich farníkov. Jeho najmilšou zábavou bolo prevádzať sa po dedine v koči a do prachu cesty hádzal peniaze, ktoré si potom deti zbierali.

Po ňom sa ozval slovensky hovoriaci robotník, ktorý opisoval ich kňaza v superlatívoch, ako ozajstného otca rodiny – farnosti, ktorý sa staral o svojich farníkov nie

len po duchovnej stránke, ale obyvateľom obce poskytoval právne rady, deťom písal prihlášky do škôl, dospelým rozličné žiadosti na úrady. Pestoval liečivé rastliny a podľa potreby ich poskytoval tým, čo ich potrebovali. Mnohohodným rodinám pomáhal aj finančne. Nakoniec ten muž povedal, že z úcty k tomuto ich kňazovi nedovolí hanobiť iných kňazov, a kto tak bude robiť, s tým si to vybaví osobne.

Ten muž mal zrejme v kolektíve prirodzenú autoritu spolupracovníkov, lebo hneď sa ozvali ďalší štyria-päť muži doslova s „chválospevmi“ na svojich kňazov. Napokon opäť prehovoril aj muž, ktorý tak kritizoval farára z jeho obce a povedal, že on sám nezažil to, že by kňaz rozhadzoval z koča peniaze do prachu cesty, a je možné, že to mohli rozšíriť jeho nepriatelia, resp. nepriateľom Cirkvi.

Ten rozhovor som si zapamätal a dlho som rozmýšľal, ako hlboko sa kňaz – skutočný otec veriacich z nemenovanej slovenskej farnosti, musel vpišať do srdc svojich farníkov, keď jeden z nich takto verejne vyznal k nemu a ku kňazom vôbec svoju úctu. Ten rozhovor neprebíhal totiž tlmným hlasom a jeho slová sa rozliehali po celej reštaurácii, napriek tomu, že v tom čase bola osobnosť kňaza pre režim nepriateľom číslo jedna.

V lete uplynie už tridsaťpäť rokov od tejto epizódy a ja sa pripájam k tomu neznámemu obhajcovi kňazov. Aspoň takto chcem vysloviť svoj obdiv kňazom našej farnosti, Slovenska i celého sveta. Pre mňa, pre moju rodinu, mojich predkov i potomkov sú kňazi tí, čo nás vitajú pri prichode na svet a rovnako nás z neho odprevádzajú. Medzitým zasievajú semenko viery, dvíhajú nás, keď sa potkneme o nástrahy tohto sveta. Robili to napriek prenasledovaniu v čase totality, robia to aj teraz, keď nastupuje nové, oveľa sofistikovanejšie prenasledovanie, bezpredmetné obviňovanie bez dôkazov zo spáchania závažných mravných deliktov. Kde je prezumpcia nevinny, základné právo občana v demokratickej spoločnosti?

Lenže demokratická spoločnosť už neexistuje, prerástla do diktatúry liberalizmu s dobre režírovanou anarchiou. V kalných vodách sa dobre loví. Kňaz bojuje proti kalným vodám z človeka a tým aj v spoločnosti, teda logicky sa stáva nepriateľom.

Nebojme sa zastávať kňazov. V drvine väčšine neslúžia vládcom tohto sveta, ale Bohu, a tým aj človeku. Nenosia pištole, granáty ani nepriestrelné vesty, preto vyzerajú takí zraniteľní a stávajú sa lákavým objektom pre mocných, ktorí uverili Zlému, že ak sa mu budú klaňať, svet bude patriť im. A výsledky? Stačí si prelistovať dejiny dvadsiateho storočia, a dvadsiate prvé nebude zrejme lepšie. Len jeden údaj, veľmi málo publikovaný: V r. 2009 na klinikách v štátoch EÚ usmrtili pri potratoch 2 836 649 nenarodených detí. Pri súčasnom demografickom vývoji je to katastrofa. Preto treba umlčať kritické hlasy, predovšetkým kňazov. Predtým však treba zlikvidovať dôveru verejnosti ku kňazom, a potom aj kňazov. Je to sen mocných už dvetisíc rokov, ale je to utópia, lebo navždy budú platiť slová Pána: *A hľa, ja som s vami až do skončenia sveta.*

J. Krta

ÚRADNÉ HODINY NA FARSKOM ÚRADE

doobeda Po – Pi: 9,00 – 11,00 h; poobede Po – Pi: 14,30 – 16,30 h; telefón: 55 56 23 19 (fax), 55 41 02 33, 0904 555 566; kostol: 55 57 11 78.

SVÄTÉ OMŠE

• **nedela a sviatky:** 6,00; 7,30; 9,00; 10,30; 12,00 (ak sviatok pripadá na sobotu, sv. omša o 12,00 h nie je); 16,30; 18,00 (mad.); 19,00 h; • **pracovný deň:** 5,45 (5 min. pred sv. omšou možnosť pristúpiť k sv. prijímaniu); 6,30; po-pia 16,30; 18,00 h (počas júla a augusta nebýva), v sobotu popoludní len o 18,00 h; • **sviatok v pracovný deň:** 5,45; 6,30; 10,30; 16,30; 18,00; 19,00 h alebo podľa oznamov. V deň pracovného pokoja, ktorý nie je cirkevne prikázaný sviatok (napr. sv. Cyrila a Metoda a Sedembolestnej Panny Márie): 6,00; 7,30; 10,30, popoludní o 16,30 a 18,00 h – všetko slovenské).

VYSLUHOVANIE SVIATOSTI ZMIERENIA

• **vo všedné dni** ráno a večer počas sv. omši (vždy aspoň v jednej spovednici, podľa toho, ako nám to dovoľujú iné pastoračné povinnosti), a to ráno od 6,20 h približne do 8,00 h (podľa potreby aj dlhšie); večer od 16,30 h približne do 19,00 h (podľa potreby aj dlhšie); • **vo štvrtok pred prvým piatom** a v prvý piatok už od 15,00 h; • **v nedelu**, kedy každého kresťana katolíka zväzuje povinnosť zúčastniť sa na celej sv. omši, spovedáme len v čase medzi dopoludňajšími sv. omšami.

FATIMSKÁ SOBOTA

1. 5. po sv. omši, ktorá sa začína o 6,30 h, teda asi o 7,15 h, kedy sa chceme stretnúť pri modlitbe sv. ruženca.

VEČERADLO S PANNOU MÁRIOU

v sobotu 15. 5. ráno po sv. omši, ktorá sa začína o 6,30 h.

ADORÁCIA

v stredu ráno po sv. omši, ktorá sa začína o 6,30 h, teda o 7,15 h; vo štvrtok po sv. omši, ktorá sa začína o 16,30 h, teda od 17,15 do 18,00 h. Saleziáni (Miletičova): vo štvrtok po večernej sv. omši.

KATECHÉZA

- **rodičov, ktorí žiadajú krst svojho dieťaťa**, každú stredu o 17,00 h. Účasť obidvoch rodičov je potrebná. Očakávame aj krstných rodičov. Nahlásiť krst dieťaťa a vyplniť krstný lístok možno v ktorýkoľvek deň v úradných hodinách v kancelárii farského úradu. Potrebným dokladom je rodný list dieťaťa.
- **pred prijatím sviatosti manželstva** sa začína vždy v prvý pondelok mesiaca. Snúbenci sa stretnú dvakrát s kňazom, raz s psychológom a potom s lektorom prirodzeného plánovania rodičovstva. Každé stretnutie sa začína vždy v pondelok o 17,00 h na farskom úrade. Treba sa hlásiť aspoň tri mesiace pred plánovaným termínom sobáša.
- **príprava birmovancov** prebieha v skupinových stretnutiach pondelky, utorky a štvrtky na fare.

KNIŽNICA SVÄTEJ KATARÍNY – BLUMENTÁL

v utorok od 15,30 do 17,00 h, v stredu od 9,00 do 11,00 h a vo štvrtok od 16,00 do 18,00 h.

PORADŇA

- **pre prirodzené plánovanie rodičovstva** (Billingsova): St 17,00 – 19,00 h; potrebné je objednať sa na tel. č. 02/45 94 39 30;
- **sociálna:** Po 9,00 – 11,00 h;
- **právna:** 1. a 3. štvrtok 9,00 – 11,00 h;
- **psychologická poradňa:** vždy v utorok o 19,00 h.

ŽENY ŽENÁM

sa stretávajú vo štvrtok od 14,00 do 16,00 h v miestnosti pre návčky a katechézu.

ÚMYSEL APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MÁJ

Všeobecný úmysel požehnaný Svätým Otcom:

Aby sa skončil hanebný obchod s ľuďmi, ktorý bolestne zasahuje milióny žien a detí.

Misijný úmysel požehnaný Svätým Otcom:

Aby kňazi a rehoľné osoby, ako aj laici zaangażovaní v apoštolskej práci účinne vnášali misionársku horlivosť do zverených spoločností.

Úmysel Konferencie biskupov Slovenska:

Aby kňazi s dôverou hľadali útechu a posilu v Nepoškvrnenom srdci Panny Márie a spoločnou modlitbou s veriacimi prehlbovali mariánsku úctu.

VÝZNAMNÉ LITURGICKÉ DNI

1. 5. Sv. Jozefa Robotníka
3. 5. Sv. Filipa a Jakuba
- 13. 3. Nanebovstúpenie Pána – slávnosť**
14. 5. Sv. Mateja, apoštola
- 19., 21. a 22. 5. sú letné Kántrové dni. Ich obsahom sú modlitby za jednotu kresťanov alebo za kňazské, alebo rehoľné povolania.
- 23. 5. Nedela zoslania Ducha Svätého**

POZÝVAME NA...

- **Loretánske litánie** vždy po rannej sv. omši, ktorá sa začína o 6,30 h, teda asi o 7,15 h a popoludní po sv. omši, ktorá začína o 16,30 h, teda asi o 17,10 h.
- **na modlitbu Deviatnika k Duchu Svätému** od 14. do 27. mája vždy po rannej sv. omši, ktorá sa začína o 6,30 h, teda asi o 7,15 h a popoludní po sv. omši, ktorá začína o 16,30 h, teda asi o 17,10 h.

HLADÁME

- **aktivistu(tku) na prácu vo farskej knižnici.** Predpokladom je vzťah k literatúre a k čitateľom. Kontakt: A. Bartonková, tel. 55 57 27 36.

Stará hudba v podaní mladých

Vo štvrtok 15. apríla sa aj napriek upršanému počasiu zišli v našom kostole priaznivci hudby, aby si vypočuli triedny koncert žiakov konzervatória. Bolo to už po druhýkrát, čo naša trieda zobcových flaut mala možnosť priblížiť všetkým našim priateľom, známym i priaznivcom starej hudby krásu týchto nástrojov, i hudbu, ktorá je v nás. Za ochotu, podporu a pomoc pri organizovaní tohto koncertu vďačíme nášmu pánu farárovi Andrejovi Fordinálovi.

Na koncerte odzneli časti z diel známych i menej známych skladateľov šestnásteho až osemnásteho storočia. Našou snahou bolo preniesť poslucháčov o pár storočí späť a priblížiť im vtedajší vkus i chápanie hudby. Na to, aby niečo také bolo možné, hrali sme na flautách vyrobených podľa historických, ktoré sa v danom období používali. Používali sme artikuláciu i spôsob prednesu, akým bola pravdepodobne prezentovaná hudba v danom období. Odmenou za naše úsilie nám bol srdečný potlesk značného počtu poslucháčov a spokojnosť našich profesoriek. Dúfame, že vám i v budúcnosti budeme môcť priniesť ešte veľa hudby a príjemných zážitkov.

Marta Kořinková

